

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 519. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759803920/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

igennem – bortset fra de Dyrger, han selv producerede! Hvilke ørkesløse Skuespil – sceniske og politiske – maatte han ikke bi-vaane! hvormange Forsamlings-Debatter – hvormeget Nonsens – Vrøvl – Kævl – hvilken Masse af tomme Ord maatte ikke gaa igennem hans Hjærne!

Værst var det maaske med Literaturen – den, han skulde »samvittighedsfuldt« anmelde. Han havde en Dag faaet en saadan ny Bog tilsendt. Forlægger, Forfatter (Forfatterinde) og det Organ, hvori han tilfældigvis skrev – alle ventede de.

Gerhard læste, bladede, læste ... og mindedes nogle Linjer i en Opsats af en yngre Kritiker:

»Der er noget fortvivlende i at se tilbage over den uhyre Bogproduktion, hvert Aar opviser; der er en Del Talent at se, Kløgt, Flid og Opfindsomhed, men Dødens Mærke er over det meste; selv det mest bestikkende smulrer hen, naar man vil føle Livspulsen i det.« –

Gerhard lod Bogen synke. Kritikerens havde Ret i hvad han skrev: »Disse Skikkelser er mere frembragte efter en fast Plan end sprungne ud som en Blomst af sin Stængel. De har ikke taget Magten fra Forfatteren, og de tager derfor heller ikke Magten fra Læseren.«

Og Gerhard sukkede. Jamen det *maa* jo dog engang komme! Vi *maa* efterhaanden nogenlunde have oparbejdet den ny Tidens og Tingenes Betragtning – friere og sandere – og denne Betragtning vil ikke undlade at sætte Blomst! Imidlertid ville vi – ikke efter Skriftens Ord »sukke og bede« – men retfærdigt og sandhedskærligt lægge tilrette, ordne, advare og opmuntre. Hver har *sin* Gerning at gøre i det Stille. Saa faar den kommende Tidens »Aand« udpege den eller de Udmærkede, der hæver Skatten! –

Og han tænkte sig undertiden varm over dette, at hæve Skatten – men afbrød sig med et Smil: Snak, Henrik Gerhard! ingen Fantasterier tjen dine Penge, Skrivekugle! –

Der kom Bud fra Theatret. Ulf og Gerhards Skuespil skulde opføres; dets Tur var kommen – eller man havde intet bedre for Haanden; Arrangementsprøverne var begyndt, nu vilde Scenein-